

s vývozním povolením. Bylo tedy za správného užití zákona věci soudu nalézacího, aby zjistil, zda měl obžalovaný, hledí-li se na zjištěné jeho jednání a na jeho cestu z Karlových Varů do Aše, úmysl jemu obžalobou za vinu kladený, převést dvě roby týlové, jednu robu etaminovou a 10 shawlů v ceně přes 500 Kč bez vývozního povolení do ciziny, a zda k provedení, po případě k dokonání tohoto úmyslu nedošlo — bez ohledu na vůli obžalovaného — jen pro překážku odjinud v to příšlou, totiž následkem zakročení četnictva.

Čís. 501.

Bylo-li ku podloudnému vývozu do ciziny použito poštovní zásilky, jest místem spáchaného činu místo, kde zásilka byla dána na poštu.

(Rozh. ze dne 4. července 1921, Nd II 138/21.)

Dne 29. prosince 1920 bylo hlavním celním úřadem ve Znojmě pro podezření z podloudného vývozu zadrženo 7 balíčků, jež byly podány na poštu v Děčíně děčínskou firmou a obsahovaly 3 kg joghurtu a půl kg výživné soli dohromady v ceně 150 Kč. Trestní oznámení o tom podané dne 31. května 1921 u okresního soudu v Děčíně bylo na návrh veřejného žalobce dle §§ 51, 52 tr. ř. odstoupeno okresnímu soudu ve Znojmě k příslušnému jednání, jenž se prohlásil nepřislusným v podstatě proto, že ho okresní soud v Děčíně předstihl a že obviněný bydlí v Děčíně.

Vyřizuje záporný spor o příslusnost mezi jmenovanými okresními soudy uznal nejvyšší soud příslusným okresní soud v Děčíně.

Důvody:

Dle § 51 tr. ř. jest soud spáchaného skutku pravidelně příslusným a za místo spáchaného skutku sluší pokládati místo, kde splněno bylo to, čím dle zákonného svého pojmu čin trestný jest dokonán, čili místo, kde předsevzata byla činnost, kterou dovršuje se pojem činu trestného. Při tom dle výslovného předpisu zákona bez vlivu zůstává, zda výsledek, patřící ke skutkové povaze, nastal v témž či teprve na jiném místě. Ježto v daném případě jde o podloudné dopravování zboží do ciziny, byla činnost, tvořící stíhaný trestný čin, nejen započata, nýbrž plně dokončena již podáním zásilky řádně vypravené a do ciziny adresované na poštovním úřadě v Děčíně, a okolnost, že výsledek, totiž skutečné dopravení zásilky do ciziny, měl nastati teprve na hranicích státu, jest zde úplně nerozhodnou. Proto jest okresní soud v Děčíně jako soud místa činu, — podání zásilky, — jež dle zákonně upraveného pořádku a služebního řádu na poštách měla se dostati přes hranice do ciziny, příslusným a jest povinen oznámenou mu trestní věc projednati.

Čís. 502.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pro skutkovou podstatu pletich jest bez významu, měl-li pachatel úmysl stupňovati cenu a byl-li vsunutím se jeho zdržován přechod mouky z výroby do spotřeby, čili nic.

(Rozh. ze dne 7. července 1921, Kr I 121/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Mostě, ze dne 20. října 1920, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. osvobozen od obžaloby pro přečin podle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., a, zrušiv napadený rozsudek, uznal obžalovaného vinným dle obžaloby.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství brojí, dovolávajíc se důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř., proti osvobozujícímu rozsudku lichevního soudu jen potud, pokud jím obžalovaný osvobozen byl od obžaloby pro pouštění se do pletich ve smyslu § 11, čís. 4 lich. zák. To právem. Rozsudek odůvodňuje výrok sprostující ohledně mouky, Václavu P—ovi a Karlu H—ovi prodané, tím, že obžalovaný nákupní cenu 4 K 50 h, pokud se týče 7 K 50 h za 1 kg zvýšil vzhledem k dovozu při prodeji jen o 50 h při 1 kg, takže nepřišla kupitelům podstatně draže, než kdyby ji byli přímo od předchůdce obžalovaného, Aloisa G—a odkoupili; nelze prý proto tvrditi, že by se byl obžalovaný vsunul jako zbytečný článek mezi výrobce a spotřebitele nebo že by se byl pustil do pletich způsobilých, aby cena předmětu potřeby byla jimi stupňována. Též při mouce prodané jiným osobám, nelze prý mluvit o obchodu řetězovém, poněvadž obžalovaný mouku na vícekrát za šatstvo si zaměnil a ji pak spotřebitelům prodal, takže ani tu nelze mluvit o zbytečném vsunutí se obžalovaného mezi výrobu a spotřebu za tím účelem, by ceny předmětu potřeby byly stupňovány. Soud zabýval se, jak ze shora uvedeného odůvodnění vidno, v podstatě jen otázkou, byl-li tu obchod řetězový, již zodpověděl ovšem záporně, nechal však nepovšimnuto, že šlo v obou případech zřejmě o pouštění se do jiných pletich, když obžalovaným za obcházení povolaného k tomu místa nakupována, pokud se týče zaměňována a pak dále prodávána byla pod rukou a proti platným zákazům mouka za ceny, úředně stanovené ceny značně převyšující. Právě v tomto podloudném nákupu a prodeji mouky spočívá již způsobilost, aby ceny tohoto předmětu potřeby byly stupňovány, již zákon pro skutkovou podstatu přečinu dle § 11 čís. 4 lich. zák. požaduje. Proto jen mimochodem stačí poukázati na vlastní udání důvodů, že v případě obchodu prv uvedeného mouka nepřišla kupitelům podstatně draže, než kdyby ji byli přímo od předchůdce obžalovaného, Aloisa G—a odkoupili, čímž soud lichevní sám připouští, že byla vsunutím se obžalovaného skutečně, byť i neznáčně, zdražena. Úmyslu stupňovati cenu, jež v případě druhém rozsudek vylučuje, pro skutkovou podstatu přečinu vůbec netřeba. Tvzení odvodu proti zmateční stížnosti, že nešlo tu vůbec vlastně o obchody obžalovaného a o využitkování mimořádných poměrů válečných, jest bezpodstatné, neboť mouky bylo jím, a to v případě prv uvedeném, za účelem dalšího prodeje, nákupem a záměnou nabyto a ona dále prodána, zvláštního úmyslu využitkovati mimořádných poměrů válečných však zákon v § 11 čís. 4 nevyžaduje. Rovněž bezvýznamným je s hlediska jiných pletich dle § 11 čís. 4 lich. zák., byl-li vsunutím se obžalovaného

přechod mouky z výroby do konsumu zdržován, poněvadž okolnost ta tvoří jen známku obchodu řetězového. Neoprávněnost nákupu, pokud se týče prodeje mouky dána jest však v přítomném případě nešetřením předpisů o obchodu s moukou.

Čís. 503.

Podlounný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Podlounný vývoz koně spadá pod ustanovení cit. zákona.

Skutková podstata trestného činu dle § 2 cit. zák. nevyžaduje, by pachatel jednal ze zjištnosti.

Zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. nevztahuje se na činy spáchané před jeho působností.

(Rozh. ze dne 7. července 1921, Kr I 560/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. dubna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle § 2 lit. c) zák. ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n., vyhověl však jich odvolání potud, že zrušil výrok nalézacího soudu, jímž byli obžalovaní zařazeni do pracovního oddílu.

D ů v o d y:

Po stránce věcné dovozuje stížnost, že zjištěné jednání obžalovaných nezakládá vůbec žádného trestného činu (čís. 9 a) § 281 tr. zák.). Zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. má za účel zabrániti nedovolenému vývozu předmětů potřeby, sloužících výživě a ošacení domácího obyvatelstva; proto mluví o zboží a o dodávkách na vagony. Tažný kůň k takovýmto předmětům prý nenáleží. Není prý zjištěno, že pachatelé jednali ze zjištnosti a v úmyslu zločinném, jaký zákon předpokládá.

Stížnost není odůvodněna. Zákon o stíhání podlounného vývozu prohlašuje v § 1 za zakázaný a trestný každý nedovolený vývoz a jakoukoli dopravu předmětů potřeby do ciziny vůbec. Co do pojmu »předmětů potřeby« odvolává se zákon na § 1 zák. o lichvě. Vztahuje se tudíž na všecky věci movité, které slouží přímo neb nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Pro omezující výklad, hájený ve zmateční stížnosti, není v zákoně žádné opory. Zejména proň nemluví okolnost, že zákon zmiňuje se o vagonových zásilkách (v § 2 lit. c) a o zboží (v § 4), neboť pojem »zboží« je zajisté mnohem širší a nelze jej omezovati jen na předměty sloužící k výživě a ošacení obyvatelstva a možnost vagonových zásilek je dána u předmětů potřeby všeho druhu. Nemůže býti tedy žádné pochybnosti o tom, že podlounný vývoz koně, sloužícího tak eminentně potřebám lidským, spadá pod ustanovení zákona o nedovoleném vývozu. Ke skutkové podstatě trestného činu dle § 2 cit. zák. nežádá zákon, jak mylně tvrdí stížnost, aby pachatel jednal ze zjištnosti; pohnutka trestného jednání pachatelova jest i zde pro pojem trestného činu lhostejna. Pro opačné mínění není v zákoně opory. Po stránce subjektivní zjišťuje rozsudek a náležitě odůvodňuje, že všichni tři obžalovaní jednali ve vzájemné dohodě a v úmyslu, aby dopravili koně bez úředního povolení do ciziny. Více zákon v tom směru nežádá.